

трѣбва да бждемъ като онзи великиятъ професоръ, който, като влѣзе въ своята лаборатория, знае всѣко шишенце кждѣ се намира и започва своитѣ опити и изслѣдвания. Слѣдъ като направи опититѣ си, излиза изъ своята лаборатория. За насъ тѣлото трѣбва да бжде като една лаборатория, а не мѣсто за постоянно живѣне. Хубаво е по-нѣкога човѣкъ да напуща своето тѣло и своята лаборатория, понеже въздухътъ тамъ не е тъй чистъ, както отвънъ. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да пази тѣлото си като една лаборатория. Тамъ трѣбва да се правятъ само опити. Защото само въ тѣлото вие ще намѣрите тия елементи, съ които можете да прѣмахнете неджизитѣ си. Обаче, да не мислите, че безъ тази лаборатория вие не можете да съществувате. То е друго заблуждение. И тогава хората питатъ: азъ като умра ще живѣя ли пакъ? Че животътъ никога не се свършва. Той е единъ у всички хора, не е раздѣленъ. Чудни сж хората! Ако азъ взема една голѣма рѣка и я раздѣля на хиляди малки рѣкички, какъ мислите, тази вода ще бжде ли различна отъ първата?—Като я слѣнешъ, тя пакъ се съединява и става една и сжна. Азъ казвамъ: водата се е раздѣлила; понеже се яви твърда почва помежду ѝ, но като прѣмине тази почва, водата пакъ се побратимява, съединява се. Това пѣкъ, че хората сж раздѣлни, причина затова сж материалнитѣ обекти. Казвате: ти не си като мене, и азъ не съмъ като тебе. Казвамъ: и ти си като мене, и азъ съмъ като тебе, само че трѣбва да влѣземъ въ голѣмото море. Тамъ ще видите, че всички имаме единъ общъ животъ. Общъ животъ ли? Ами че въ общия животъ